

Zbiór Orzeczeń

Sprawa C-111/14

**GST – Sarviz AG Germania
przeciwko**

**Direktor na direkcija „Obžalwane i danyczno-osiguritelna praktika” Płowdiw pri Centralno
uprawlenie na Nacionalnata agencija po prihodi**

(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez przez Wyrchowen
administratiwen syd)

Wspólny system podatku od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Zasada neutralności
podatkowej — Osoba zobowiązana do zapłaty podatku VAT — Nieprawidłowe rozliczenie podatku
VAT przez odbiorcę towarów lub usługobiorcę — Objęcie usługodawcy obowiązkiem zapłaty podatku
VAT — Odmowa przyznania usługodawcy zwrotu podatku VAT

Streszczenie – wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 23 kwietnia 2015 r.

1. *Harmonizacja ustawodawstw podatkowych — Wspólny system podatku od wartości dodanej — Osoba odpowiedzialna za zapłatę podatku — Podatnik świadczący usługi ze stałego zakładu położonego w państwie członkowskim poboru podatku — Włączenie*

(dyrektywa Rady 2006/112, zmieniona dyrektywą 2010/88, art. 193, 194)

2. *Harmonizacja ustawodawstw podatkowych — Wspólny system podatku od wartości dodanej — Osoba odpowiedzialna za zapłatę podatku — Usługobiorca, na rzecz którego usługi są świadczone ze stałego zakładu usługodawcy położonego w tym samym państwie członkowskim — Usługobiorca, który zapłacił podatek w oparciu o założenie, że usługodawca nie ma w tym państwie stałego zakładu — Błędne założenie — Możliwość uznania tego usługobiorcy przez administrację podatkową za osobę odpowiedzialną za zapłatę podatku — Brak*

(dyrektywa Rady 2006/112, zmieniona dyrektywą 2010/88, art. 194)

3. *Harmonizacja ustawodawstw podatkowych — Wspólny system podatku od wartości dodanej — Zasada neutralności podatkowej — Zakres*

(dyrektywa Rady 2006/112, zmieniona dyrektywą 2010/88)

4. *Harmonizacja ustawodawstw podatkowych — Wspólny system podatku od wartości dodanej — Zasada neutralności podatkowej — Ustawodawstwo krajowe umożliwiające administracji podatkowej na odmowę usługodawcy zwrotu zapłaconego podatku — Brak możliwości korekty faktur przez usługodawcę — Niedopuszczalność*

(dyrektywa Rady 2006/112, zmieniona dyrektywą 2010/88)

1. Artykuł 193 dyrektywy 2006/112 w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą 2010/88, należy interpretować w ten sposób, że podatek od wartości dodanej jest należny jedynie od podatnika świadczącego usługi w przypadku, gdy świadczenie to jest dokonywane ze stałego zakładu położonego w państwie członkowskim, w którym podatek ten jest należny.

W istocie zgodnie z art. 193 i art. 194 tej dyrektywy podatek od wartości dodanej jest należny co do zasady jedynie od usługodawcy, chyba że nie ma on siedziby w państwie członkowskim, w którym podatek jest należny i w przypadku gdy państwo to przewidziało, że podatek jest należny od usługobiorcy.

(por. pkt 22, 25; pkt 1 sentencji)

2. Artykuł 194 dyrektywy 2006/112 w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą 2010/88, należy interpretować w ten sposób, że nie pozwala on organowi podatkowemu państwa członkowskiego na uznanie, że podatek od wartości dodanej jest należny od podatnika, na rzecz którego usługi są świadczone ze stałego zakładu usługodawcy, w przypadku gdy zarówno usługodawca jak i usługobiorca mają siedziby na terytorium tego samego państwa członkowskiego także w wypadkach, gdy usługobiorca już zapłacił ten podatek w oparciu o nieprawidłowe założenie, że wspomniany usługodawca nie posiada stałego zakładu w tym państwie.

W istocie możliwość dopuszczenia przez państwa członkowskie stosowania mechanizmu odwrotnego obciążenia jest ograniczona na mocy art. 194 dyrektywy wyłącznie do przypadku, w którym usługodawca nie ma siedziby w państwie członkowskim, w którym podatek od wartości dodanej jest należny.

(por. pkt 27, 30; pkt 2 sentencji)

3. Zobacz tekst orzeczenia.

(por. pkt 32–34, 37–40)

4. Zasadę neutralności podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie przepisowi krajowemu, który dopuszcza, aby organ podatkowy odmówił usługodawcy zwrotu zapłaconego przez niego podatku, podczas gdy usługobiorcy, który także zapłacił ten podatek od tych samych usług, nie przyznano prawa do odliczenia z tego względu, że nie posiadał odpowiedniego dokumentu podatkowego, przy czym prawo krajowe nie zezwala na dokonanie korekty dokumentów podatkowych, w przypadku gdy istnieje ostateczna decyzja w sprawie powstania zobowiązania do zapłaty dodatkowej kwoty podatku.

W istocie taka praktyka oznacza nałożenie zobowiązania podatkowego z tytułu tego podatku zarówno na usługodawcę jak i na usługobiorcę i prowadzi do sytuacji, w której organ podatkowy pobiera z tytułu podatku od wartości dodanej kwotę wyższą od kwoty, którą usługodawcy musiałby normalnie pobrać od usługobiorcy, gdyby mógł dokonać korekty wystawionych faktur.

(por. pkt 41, 42; pkt 3 sentencji)